

Καί ἦταν τὸ κατ-τάκι μου κ' ἐπιάσε τὸ ποντίκι
κ' ἔσεισε τὸ νουράδι του κ' ἔσβησε τὸ λυχνάρι
ἔδ.

Κατσάκι μου, κατσάκι μου / μὴ φῆς τὸ δερματάκι μου,
νὰ σοῦ μαερέψω ρύζι / νὰ τὸ τρώς νὰ σοῦ μυρίζῃ
(ποντικὸς πρὸς τὴν γαλῆν) Θῆρ. Συνών. γαττάγι, γατ-
λί, γαττέρι, γαττί 1, γαττίνι 1, γαττίτσα, γατ-
πικο, γαττοπουλάκι, γαττόπουλο, γαττουδάκι,
γαττούδι, γαττουδόπουλο, γαττουλάκι, γαττού-
λα 1, γαττούλι, γαττουλίτσα, γαττουλοπουλάκι,
γαττουλόπουλο. 2) Τὸ φυτὸν λάγουρος ὁ ῥοειδῆς (lagu-
rus onatus), τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae)
ῥοων. Σίφν. Συνών. ἀλεπουρά 3γ, γαττούλα 5γ, γατ-
χορτο, λαγάκι, λαγοουρά. 3) Εἶδος θαλασσίου κογ-
χυλίου Σκυρ. Πβ. γάττα 3β.

γαττάρα ἡ, ἐνιαχ. καττάρα Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς μεγεθοντ.
καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Ἡ σωματώδης, ἡ ὑπὲρ τὸ κοινὸν μέτρον ἔχουσα σωματι-
κὰς διαστάσεις γαλῆ ἔνθ' ἄν. : Γάττα τῇ λῆς αὐτῇ τῇ γατ-
τάρα; ἐνιαχ. Μπορεῖ νὰ πιράδ' κοντζάμ γαττάρα π' αὐτεῖν'
τ' ἀρνπούλα; Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ἐχει μία γαττάρα καὶ δὲ
μελεῦει ποδικὸς Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Ἀκοῦτε μιὰ γατ-
τάρα! ὅσον ἕναν ἀρνὶ εἶναι! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών.
γαττουλάρα, γαττούρα.

γάτταρος ὁ, πολλαχ. γάτταρους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
κάτταρος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. κάτταρους Λέσβ.
κάτ-θαρος Κῶς Νίσυρ. Σίφν. κάτταους Σαμοθρ. κάτσαρος
Ἀθῆν. (παλαιότ.) κάτ-ταρης Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττος καὶ τῆς μεγεθοντ. καταλ. -αρος.

Ὁ εὐμεγέθης, σωματώδης γάττος, ὁ ἰδ. ἔνθ' ἄν. : Μωρέ,
τί γάτταρος εἶν' αὐτός! πολλαχ. Ἐχουμ' ἕνα γάτταρον,
σὰν ἀρνί! Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Μωρέ, τίνας εἶν' εὐτὸς ὁ
κάτταρος; πρώτη μου βολὰ πού θωρῶ ἴσα μεγάλο γάττη
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐτσεῖ πού διέβηγε, ἦρ' ἕνα κάτταρον
τοῖ κά'ταν πᾶ' σὶ μιὰ καρέκλα (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Βλέ-
πει καὶ παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας μαῦρος κάτσαρος
(ὁμοίως) Ἀθῆν. (παλαιότ.) || Παροιμ. Ὁ γάτταρος τρώει
μικρὰ ποντικᾶκια (ἐπὶ γερόντων ἀσελγῶν ἀρεσκομένων εἰς
τὴν μετὰ νεαρῶν κορασίδων ἐρωτικὴν ὁμιλίαν) Κωνπλ.
Συνών. γάττακας, γαττούδαρος, γαττούλαρος, γάτ-
τουλος 1, γάττουρας 1.

γαττάχναρο τό, Πελοπ. (Γαργαλ.) γαττάχναρο Πε-
λοπ. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα ἢ γάττος καὶ ἀχνάρι, παρ' ὁ καὶ
ἀγνάρι.

Τὸ ἶχνος τῶν ποδῶν τῆς γαλῆς : Εἶδα κάτι ἀγνάρι 'ς
τὸ σύρμα καὶ δὲν ξέρω, γαττάχναρα εἶναι γιὰ κουναβάχναρα
(σύρμα=στενὴ δίοδος ἐντὸς δάσους). Συνών. γαττοπα-
τησιὰ 1, γαττουλάχναρο.

γαττέλι τό, ἀμάρτ. καττέλ' Λέσβ. Τένεδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -έλι.

Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἔνθ' ἄν. : Τοῦ καττέλ' φόφ'σι Λέσβ.
Ἡὺρι κατ' μουρὰ τοῖ θέλαν νὰ σκοινώσιν ἕνα καττέλ' (ἐκ
παραμυθ.) αὐτόθ.

γαττέρι τό, ἀμάρτ. γαττέρ' Προπ. (Ἀρτάκ.) καττέρ'
Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -έρι.

Γαττέλι, ὁ ἰδ.

γαττήσιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατ-τήσιμος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάτ-τα, καὶ τῆς παρακ-
γωγ. καταλ. -ήσιμος.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γαλῆν : Ἐχει στρηνὴν κατ-τή-
σιμον (στρηνὴν=γενετήσιος ὄργανός).

γαττήσιος ἐπίθ. κοιν. γαττήδες Σκυρ. καττήσιος Κρήτ.
(Κίς. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν γαλῆν κοιν. : Δέρμα γαττή-
σιο - μάτια γαττήσια κοιν. Ἐβαλε πετσί πού ἔλειωσε μὲ
τὸ πρῶτο, σὰ νά ἔτανε γαττήθο Σκυρ. Ἐχει καττήσια μάθια
αὐτῇ Κρήτ. (Κίς.) Συνών. γαττήσιμος, γάττικος,
γάττινος 1.

γαττί τό, κοιν. γατσί Ἀλόνν. Εὔβ. (Ἀκρ. Ὑαχν. κ.ά.)
Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Μακεδ. (Σιάτ. κ.ά.) Παξ. Πελοπ. (Ἡλ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) καττί Ἡράκλ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.)
Ἰμβρ. Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ. (Σέλι. κ.ά.) Κυδων. Χίος
(Βροντ. Νένητ. κ.ά.) κατ-τίν Κύπρ. κατ-τί Εὔβ. (Κο-
νίστρ. Κουρ. κ.ά.) κατ-τί Μεγίστ. Ρόδ. κατ-θί Ἀστυπ.
Κῶς Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. κατσί Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θῆρ.
Κύθηρ. Κύθν. Μέγαρ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Φιλότ.)
Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπ. (Γέρμ. Κίτ. Μάν. Σαηδόν.) Σίφν.
Χίος (Βροντ. Πυργ. κ.ά.) κασί Ἀνδρ. Μύκ. Τῆν. (Κτικ.
Τριαντ.) κακί Λέσβ. γαττί Θάσ.

Τὸ Βυζαντ. γαττίν. Βλ. Χρον. Μορ. στ. 2932 (κῶδ. Ρ,
ἐκδ. Schmitt) : «ἐφάγασιν καὶ ποντικὸς ὁμοίως καὶ γαττίαν».
Εἰς παραλλαγήν τοῦ αὐτοῦ στίχου (κῶδ. Η, ἐκδ. Schmitt)
φέρεται ὁ τύπ. κατσία, ὅθεν πιστοῦται ἡ ὑπαρξίς τοῦ πα-
λαιότερου τύπ. καττίν (πβ. γάττα). Ὁ τύπ. κατσί(ν)
καὶ ἐν τῷ στιχοιργήματι Περι γέρ., στ. 107 (ἐκδ. Wagner,
σ. 109) καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. κακί διὰ ψευδῆ ἀποκατά-
στασιν, δι' ἣν βλ. Γ. Χατζιδ., Γεν. Γλωσσ., 169.

1) Τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς ἢ ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν γαλῆ κοιν. :
Γέννησε ἡ γάττα μας κ' ἔκαμε πέντε γαττία κοιν. Παίξει ἡ
γάττα μὲ τὰ γαττία της καὶ κάνει τὸ σπῖτι ἄνω-κάτω σύνθηθ.
Γιόμ'σι τοῦ σπῖτ' γατσία Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Εἴχαμαν γιὰ ν-
ῖ'τούρια πέδε γατσία γέν'ν'σι ἡ γάττα μας Ἡπ. (Ἰωάνν.
κ.ά.) Τὸ κατσί πεινᾷ, γι' αὐτὸ φωνάτζει Σίφν. Ἡ γάττα μας
ἔκαμε δύο κατσία Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Ἀσκημα πού νια-
ουρίζ-ζει τὸ κατ-θί! Κῶς Ἡ κάτ-θα ἔκρυψε τὰ κατ-θιά της
κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτ-θι Σύμ. Ὑόφ'σι τοῦ κακί Λέσβ. Ἐλα,
κασούλα μ', κὶ ἄσ' ἦδ'χον τοῦ κασί Τῆν. (Κτικ. Τριαντ.)
Μαρέ, τάιςσις τοῦ γατί; Θάσ. || Φρ. Ἐφτάφυχο γαττί (ἐπὶ
ἀνθρώπου οὔτινος ὁ ὀργανισμὸς παρουσιάζει ἐκπληκτικὴν
ἀντίστασιν εἰς τὰς ἀσθενείας) σύνθηθ. Πβ. γάττα 1. Ἐγίνα
κατσί (ἐβράχην, ἔγινα σὰν βρεγμένο γαττί) Πελοπ. (Κίτ.
Μάν.) Σίφν. Χίος (Βροντ. κ.ά.) Συνών. φρ. ἔγινα μουςκί-
δι-παπί || Παροιμ. φρ. Ὁδες βγάλη τὸ κατσί κέρατα (ἐπὶ
τοῦ ἀδυνάτου γενέσθαι) Κύθηρ. || Παροιμ. Ἡ γάττα ἀπὸ τῇ
βία της γεννᾷ τὰ γαττία της στραβά (ἐπὶ τῶν κακῶν ἢ ἐπι-
βλαβῶν ἀποτελεσμάτων τῶν μετὰ σπουδῆς ἐκτελουμένων
πράξεων) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Πβ. βία 4. Θέλ' ἡ κυρά
μας καὶ παίζουσι τὰ γαττία μας (ἐπὶ παρεκτροπῶν γινο-
μένων τῇ ἀνοχῇ τοῦ προϊσταμένου) Σῦρ. κ.ά. || Γνωμ. Τὸ
παιδί τσαὶ τὸ γαττί, ὅπως τὸ μάθης, κάνει (ἐπὶ τῆς ἀξίας

της άγωγής) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Μουδὲ σκυλλί, μουδὲ καττί, μουδὲ γαστρί (ένν. ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν τοὺς νεονύμφους) Κρήτ. (Σέλιν.) Πβ. γαστρί 1γ. Τὸ γρούζει-γρούζει τέσσερους καὶ τὸ μπελάζει πέδε / καὶ τὸ γαττί καὶ τὸ σκυλλί 'μέρες ἐξήδα πέδε (ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ἦν παρουσιάζει ὁ χρόνος τῆς κυήσεως μεταξὺ χοίρου, προβάτου, κυνὸς καὶ γαλῆς) Κεφαλλ. || *Ἀσμ.

Σ-σάν τὸ τσιμπλιάτικο κατ-τί, πὸν κάθεται 'ς τὴ στάχτη, ὦραν τὴν ὦραν κατ-τερεῖ τὴ συμπεθέρα νά 'ρηγ Εὐβ. (Κουρ.)

'Επήαινα 'ποτθεῖ, 'ποτθεῖ/βρίσκω μὴν γόρην μέσα 'τθεῖ, ἀκλούθουν της σάν δὲ μαρτίν/τθαὶ ἔκλαια σάν δὲ κατ-τίν Κύπρ.

Μ' ἔδιργι, μὴ σκότουρι/κὶ πάλι μὴ καλόπιαρι, μὴ τρανοῦσι 'πὸν τοῦ 'φτί/κ' ἔσκουζα σὰ δὲ γαττί Θράκ. (Σουφλ.)

Τὸ ποντίκι τ' ὠργισμένο/τὸ γατσί τ' ἀφωρισμένο τσίγκρι τὸ 'να, τσίγκρι τ' ἄλλο/τῆς μπερδέφανε τὸ γνέμα 'Ηπ. ('Ιωάνν.)

Φάε τοῦ σκύλ-λῶου τὸ νουρί/καὶ τοῦ πονδικοῦ τὸ 'φτί —'έν-δὲ τρώω τὸ νουρί/καὶ τοῦ πονδικοῦ τὸ 'φτί, γιατὶ δακ-κίᾱ μας τὸ σκυλ-λῶ/καὶ τσαγκρουνίζει τὸ κατ-τί Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττάκι 1. 2) Τὸ καχεκτικόν, ἀτημέλητον καὶ μεμψίμοιρον παιδίον Εὐβ. ('Ακρ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Θήρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά.: Πιδὶ ἔκαμ' κί' αὐτή! ἓνα χαμένον πρᾶμα, ἓνα γαττί! Στρόπον. "Ελα, μαρή, μάξιψ' τὰ γατσίᾱ σ' 'ποδῶ Ψαχν. Εἶναι 'να κασί! (καχεκτικὸν καὶ αἰωνίως κλαυθυμρίζον παιδίον) Θήρ. || Παροιμ. Τὸ γαττί 'ς τὴ βαρασιᾱ κ' ἢ φωνή 'ς τὸν οὐρανὸ (ἐπὶ καχεκτικῶν νεογνῶν, τὰ ὅποια κλαυθυμρίζουν δυνατὰ) Κάμπος Λακων. Συνών. γάττινος 2α. 3) Τὸ ἰσχνὸν τὴν σάρκα καὶ στρεβλὸν τὸ σχῆμα ξυλοκέρατον Παξ. 4) Εἶδος μικροῦ ἰχθύος 'Αλόνν. 5) Εἶδος ἀποδημητικοῦ πτηνοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς ἀγρίαν περιστέραν κατὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ πρὸς γαλῆν κατὰ τὴν φωνὴν Ρόδ. 6) 'Εν τῇ φρ. κασί τοῦ γιγαλοῦ=ὁ γλᾶρος (ὡς ὀρεγόμενος τὰ ψάρια ὅσον καὶ ἡ γαλῆ) Μέγαρ. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. 'Σ τοῦ Κατ-θιοῦ Νίσουρ.

γαττιά ἢ, ἀμάρτ. γαττία 'Ιων. ('Αλάτασ. Βουρλ. 'Εφεσ. κ.ά.) καττία ΔΚρήτ. καττί ΔΚρήτ. καττιά Κρήτ. (Σητ.) καθιά 'ΑΚρήτ. κασιᾱ Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) 'Η κόπρος, αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς γαλῆς Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) : Μιά βρωμα! καμμιά γασιᾱ πρέπει πὼς εἶναι πούδετα 'Απύρανθ. Συνών. γαττοκούραδο, γαττόσκατο, γαττουδιά 1, γαττουλοκούραδο, γαττουλόσκατο. 2) 'Η ἀπὸ τῆς γαλῆς ἀναδιδόμενη χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ 'Ιων. ('Αλάτασ. Βουρλ. 'Εφεσ. κ.ά.) Κρήτ. Συνών. γαττίλα, γαττουλιά.

γαττιάζω - γασιᾱζω, βλ. κασιᾱζω.

γάττικος ἐπίθ. ἀμάρτ. κάτ-τικός Ρόδ. κάτ-θικός Σύμ. 'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

'Ο ἀνήκων ἢ προσιδιάζων εἰς τὴν γαλῆν ἐνθ' ἄν. : Κάτ-θικα μάτια Σύμ. || *Ἀσμ.

'Απού 'σει τὸ παπούτσιν της ἐφτά λογιῶν τουμάρι καὶ κάτ-τικογ - καὶ σκύλ-λῶικογ - κί ὀβρέικο συναφόδι (συναφόδι=ἐμπόρευμα) Ρόδ. Συνών. γαττήσιος, γαττήσιμος, γάττινος.

γαττίλα ἢ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γαττίλας Αἰγίν.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

'Η ὁσμὴ τῆς γαλῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. γαττιά 2, γαττουλιά.

γαττίνα ἢ, ἀμάρτ. γασιᾱνα Στερελλ. ('Αχυρ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γαττίνα, παρ' ὁ καὶ γασιᾱνι.

1) 'Η γαλῆ (θωπευτικῶς) : Ποῦ εἶν' ἡ γασιᾱνα μας σήμιρα; 'Αχυρ. Πβ. γαττουύλα 1. 2) Μεταφ., νεᾶνις ἢ γυνὴ ἐριστικοῦ χαρακτῆρος καὶ οἶονεὶ διαρκῶς ἐτοιμὴ νὰ ἐπιτεθῇ διὰ τῶν ὀνύχων : Ξέρ'ς τί γασιᾱνα εἶρι; 'Αχυρ. Γασιᾱνα! γασιᾱνα! (σκωπτικὴ προσφώνησις πρὸς παιδίσκην αὐτόθ).

γαττινάρι τό, ἀμάρτ. γασιᾱ'νάρι 'Ηπ. (Μελιγγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γαττίνα, παρ' ὁ καὶ γασιᾱνι, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

1) 'Η μικρόσωμος καὶ καχεκτικὴ γαλῆ Αἰτωλ. 2) Τὸ θηλαστικὸν σκίουρος ὁ κοινὸς Μελιγγ. : Σὰ γασιᾱ'νάρι κόλλ'σι (κόλλησε=ἀνέβηκε). Συνών. βερβερίτσα 1.

γαττίνα τό, ἀμάρτ. γασιᾱνι 'Ερεικ. Κέρκ. Παξ. γασιᾱ'νι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ 'Ιταλ. gattino=γαττάκι. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν, βλ. Σ. Κυριακίδ., Λεξικογρ. 'Αρχ. 5 (1918), 119. 'Η μετακίνησις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γασιᾱ'νι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. γασιᾱ<γαττί.

1) Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. 2) 'Ιχθύς τοῦ γένους τῶν σκυλλίων (scyllium), μήκους 0,30 μ. περίπου, μὲ δέρμα σκληρὸν χρώματος τεφροῦ θαθέος μετὰ κηλίδων μελανῶν. Παξ. Συνών. Γαττουλίνα 2, γαττουλίνας 2. Πβ. γάττος 2.

γάττινος ἐπίθ. ἀμάρτ. γάττι'νους Στερελλ. (Αἰτωλ.) γάττινος 'Ιθάκ. κάττινος Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.) γαττινὸς Κεφαλλ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα ἢ γαττί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ινος. 'Η μετακίνησις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γαττινὸς κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -ινὸς ἐπίθ.

1) 'Ο ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν γαλῆν Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κάττινο πεδοῦλι (τεμάχιον δέρματος γαλῆς) Μεραμβ. || *Ἀσμ.

Μωρή, βοσκὸν ἀγάπησες, μωρή, βοσκὸ θὰ πάρης, ἀπού 'χουν τὰ στιβάνια δου ἐννιᾶ λογιῶ τομάρι καὶ σκύλλινο καὶ κάττινο καὶ γιτισκὸ καὶ πρόβειο;

Ρέθυμν. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γάττικος. 2) Οὐσ. α) Οὐδ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. παιδί), τὸ δύστροπον καὶ πάντοτε κλαυθυμρίζον μικρὸν παιδίον 'Ιθάκ. Συνών. γαττί 2. β) Οὐδ. πληθ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. βάσανα), αἱ μεγάλαι καὶ διαρκεῖς στερήσεις καὶ στενοχωρίαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὰ σκύλλ'να κί τὰ γάττι'να πιρνάει ἀπ' τ' μητριᾱ τ' οὐ κακουμοίρ'ς. 'Η νύφ' τ' Μπακουγιᾱν' τρανάει τὰ σκύλλ'να κί τὰ γάττι'να ἀπ' τ' βιθιᾱ τ'ς. γ) Οὐδ. πληθ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. καμώματα), οἱ τρόποι, αἱ συνήθειαι τῆς γαλῆς Κεφαλλ. : Παροιμ. Τὴ γάττα νύφη τὴν ἔκαμαν, καὶ τὰ γαττινά της δὲ δ' ἄφηνε (ἐπὶ τῶν διατηρούντων τὰς κεκτημένας ἔξεις παρὰ τὴν ἀλλαγὴν καταστάσεως ἢ περιβάλλοντος).

γαττίτσα ἢ, σύνθηθ. καττίτσα Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) κατ-θίτσα Μεγίστ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα καὶ κάτ-θα, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

1) 'Η μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ σῶμα γαλῆ σύνθηθ. καὶ Πόντ.